

Hayat Mücadelesi Dediğimiz Yaşam Savaşı

– Gülalkan · 12 Ocak 2017

Hayat mücadelesi, geri kalmış ülkelerin yoksul halkının kaderidir.
Mücadele yani savaşmak için mi gelir insan dünyaya? Kime karşıdır bu savaş? Düşman kim?
Yoksul bir ailenin çocuğu ise yeni doğan, cevap belli...Yaşamak ve var olmak için ileride diğerlerinin ayakları altında ezilmemek için başlayacağı bir mücadeledir onunki...
Bir başka ifade ile ayakta kalma savaşı...
Suskun, puskun durduğu zamanlarda çocuk ruhunun derinliklerinde anlayamadığı ve anlatamayacağı gizli bir hırsla mücadele ruhu yerleştirir beynine...
İmkanları zorlar hayal kırıklıkları içinde...
Yaralıdır yüreği...
Okumak ister ailenin maddiyatı yetersiz,
Erişkin çağında bir iş kurayım der sermaye yok.
Gönül bu ya, bir kızı sever, "iş yok, parası yok, çıplağın teki" derler...
İmkansızlıklar içinde anne-baba erken veda edince bu dünyaya,
Tutunacak bir dalı bile yoktur artık. Tek amacı hayatta ve ayakta kalabilmektir şimdi...
Ne iş olsa yaparak ancak karnını doyurabilmektedir.
İşte gerçek hayat mücadelesi denilen yaşam savaşı budur.
Ceylan koltuklarda oturan bir tanıdığı veya bir müdür dayısı, daha da kötüsü güvenebileceği bir yakını hiç olmamıştır.
Çaresizlik belini büker.
Dış ülkelerde çalışan çocukluk arkadaşları, yazın geldiklerinde güzel yaşam öyküleri anlatırlardı.
Devletin halkını yerli-yabancı gözetmeksizin nasıl sahiplendiği, iş bulma konusundaki önderliği yaşamda, insan haklarında eşitlik uyguladığını masal dinler gibi dinlerdi. Sağlığa çok önem veren o ülkelerde insan, "en değerli" olarak kabul edilmekteymiş...
Nasıl bir güven içinde oluyordu arkadaşları bu yüzden çifte vatandaş olmuşlardı ilerde belki de tamamen yerleşip orada kalırlar demeyi de sözlerine eklemekteydiler...
Güven.....
İnsanı yaşama motive eden kavram...
Onlar devletlerine güveniyorlar devletleri de halkına. Karşılıklı güven içinde sorunsuz ve mutlu yaşam...
Derin derin içini çekti bizim yazı konuğumuz...
Yaşarken ilgilenmediği, sahip çıkmadığı vatandaşına elbet bir gün sahip çıkacaktır yönetimi, haksızlık etmeyelim, o gün, kimsesizler mezarlığına cenazesinin defin günüdür.
Ne acı değil mi?
Yazımın özü:
Halkının refahını ve mutluluğunu sağlayan bir yönetim ile,
güven dolu yarınların beklentisi ve ümidiyle.....

Selam ve saygılar,
Yurdagül Alkan.